

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko E. K.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 5 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje adw. M. P. od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w [...]) kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych), zwiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej w postępowaniu kasacyjnym,**
- 4. oddala wniosek radcy prawnego J. S. o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub "wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwana złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 lutego 2014 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 17 maja 2013 r., którym Sąd Okręgowy uznał za bezskuteczną w stosunku do powoda umowę darowizny spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu bliżej oznaczonego w sentencji, zawartą w dniu 5 listopada 2007 r. między pozwaną i A. K., w celu ochrony roszczeń alimentacyjnych powoda B. K., zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 28 maja 2009 r., sygn. akt IV RC [...]. Powołując się na podstawę kasacyjną określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniosła o „...zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa...” ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdziła, że „...skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, poprzez wskazanie konkretnych naruszeń prawa dokonanych przez Sąd...”. Poza tym w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące obowiązku ustalenia

przez sąd w toku postępowania konkretnej wysokości wierzytelności, która ma być przedmiotem ochrony skargi pauliańskiej.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W przepisie tym chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca nie sprostала; tym wymaganiom, ograniczyła się bowiem do samego tylko zasygnalizowania zagadnienia, nie wskazała na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne ani nie przytoczyła argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen. Nie uwzględniła też, że zasygnalizowane przez nią zagadnienie było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego m.in. w uchwale z dnia 11 października 1995 r., III CZP 139/95 (OSNC 1996, nr 1, poz. 17) oraz w wyrokach z dnia 13 lutego 1970 r., III CRN 546/69 (OSNCP 1970, nr 10, poz. 192), z dnia 28 grudnia 1976 r., III CRN 302/76 (OSNCP 1977, nr 7, poz. 121), z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06 (OSNC-ZD 2008, nr 1, poz. 20), z dnia 9 kwietnia 2010 r., III CSK 273/09 (nie publ.), z dnia 13 kwietnia 2011 r., V CSK 313/10 (nie publ.), z dnia 13 października 2010 r., I CSK 594/09 (nie publ.) i z dnia 15 lutego 2013 r., I CSK 323/12 (nie publ.).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się

na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Tak rozumianej oczywistości skarżąca nie wykazała, gdyż samo odwołanie się do przytoczonych podstaw kasacyjnych nie jest wystarczające.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 7 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490). W związku z zasądzeniem kosztów na rzecz powoda, oddaleniu podlegał wniosek radcy prawnego J. S. o przyznanie mu od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, zgodnie bowiem z § 17 powołanego rozporządzenia, w sprawie cywilnej, w której kosztami procesu został obciążony przeciwnik strony korzystającej z pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, koszty o których mowa w § 15, sąd przyznaje po wykazaniu bezskuteczności egzekucji. Na podstawie § 19 w związku z § 2 ust. 3, § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461) zostały przyznane adw. M. P. od Skarbu Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.